

oznanilo

Naši sovražniki
 nam nikoli
 ne dajo miru,
 kajti naši sovražniki
 smo mi sami.
(španski pregovor)

Cvetna nedelja

letó IX /2010-18
 25. marec 2018

Mr 14,1–15,47

SODNI POSTOPEK, KI NI KONČAN

Na cvetno nedeljo nam Cerkev bere poročilo o Jezusovem trpljenju in smrti ali pasijon. Ob tem pretresljivem besedilu se je razlagalcem vedno postavljajo vprašanja, kdo je odgovoren za Jezusovo smrt: Judje ali Rimljani? Ali je Jezus umrl zato, ker se je razglašal za Mesija, torej zaradi verskih razlogov, ali pa zaradi političnih, ker naj bi bil ščuval k uporó proti Rimljanom? Znanstveniki so ugotovili, da so Jezusa obsodili tako

Judje kot Rimljani. Njegovo obsodbo je izzval ne-

navaden splet verskih in političnih razlogov. Najbolj neposredno odgovornost gotovo nosijo tedanji judovski voditelji, nikakor pa ne vsi takratni Judje, še manj seveda kasnejši judovski rodovi. Še bolj temeljno vprašanje je, zakaj je moral Sin človekov sploh trpeti. Odgovor bomo našli, če pomislimo na Judovo izdajstvo, na Petrovo zatajitev, na Pilata, ki si umiva roke, na vojake, ki si pohlepno delijo obsojenčeva

oblačila, na morilca Barabo in oba razbojnika. V njih se nam odkriva resničnost, ki je pripeljala Jezusa na križ: to je bila teža grehov vsega človeštva. **»Sam je na svojem telesu ponesel naše grehe na les,«** piše apostol Peter. **»Zaradi naših grehov je bil ranjen, potrj zaradi naših hudobij«** (Iz 53,5). Za vsemi omenjenimi stojijo množice, ljudje vseh časov, stojimo tudi mi. Ko na cvetno nedeljo poslušamo pasijon in bralec zapre knjigo, pomislimo, da se ta zgodba pravzaprav še ni končala. **»Nekdanji tožniki so mrtvi, priče so odšle domov. Sodnik je zapustil sodno dvorano. Toda Jezusov proces še vedno traja.«** Tako končuje svojo knjigo judovski pisec P. Winter, ki opisuje te dogodke. **Jezusov sodni postopek še traja in se ponavlja v vsakem učencu in v vsakem človeku, ki trpi in je preganjan zaradi pravice. Obnavlja ga vsakdo, ki s odloči za greh in se s tem pridružuje vpitju množice: »Ne tega, ampak Baraba! Križaj ga!«**

Čeprav je bil Jezus Kristus v Božji podobi, se ni oklepal svoje enakosti z Bogom, ampak je sam sebe izničil, tako da je prevzel podobo hlapca in postal podoben ljudem. Po zunanosti je bil kakor človek in je sam sebe ponižal, tako da je postal pokoren vse do smrti, smrti na križu. (Flp, 2, 6-8)

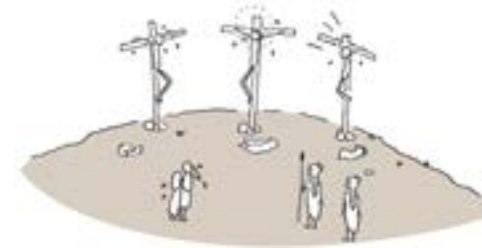
Jezusove misli in občutja izhajajo iz njegove popolne pokornosti Očetu, ki želi, da se podarja bratom in sestram vse do darovanja samega sebe na križu. Enačiti se z Jezusom torej pomeni poglabljati vsak dan pokornost Očetu, ki želi, da se podarjamo bratom in sestram vse do darovanja nas samih. To pomeni biti kristjani. Ne samo za duhovnike, redovnike in redovnice, ki nimajo družine in so odmaknjeni od sveta, temveč za vse: moške, ženske, mlade, stare, delavce, ljudi v različnih poklicih, poročene ali samske, izobražene ali neizobražene. Nobe ne življenjske situacije ni, ki ne bi zahtevala, da smo poslušni Bogu in da se podarjamo bratom in sestram. Vsak kristjan, če hoče biti kristjan, mora po tej poti. Vse drugo je dodatek. Taki kristjani so sol in luč okolij, v katerih živijo. **»Ampak to je težko!«** Resje, toda samotovodivveselje in slavo. Ne samo v posmrtnem življenju.

Kaj bom komu daroval?

Sovražniku odpuščanje,
prijatelju pozornost,
otrokom dober zgled,
očetu spoštljivost,
materi gredico na vrtcu,
s katero se bo lahko ponašala,
sebi spoštovanje,
vsem ljudem pa ljubezen..
(Benjamin Franklin)

Na Kalvariji so postavljeni tirje križi. Na enem je ropar rešen, na drugem je ropar zavržen, v sredini pa je Jezus, ki enega zavrže, drugemu obljubi raj. Ti trije križi so veliko poučno ogledalo življenja. Kažejo nam živo podobo treh vrst trpečih ljudi na zemlji. Mednje spadamo vsi. Kateri križ pa nosiš ti? Križ nedolžnosti, križ pokore ali križ kazni?

Anton Martin Slomšek, *Zlati križ*

Velika sobota / 31.03.2018

16.00 duhovna obnova

priložnost za sveto spoved

17.00 blagoslov velikonočnih jedil

SVETE MAŠE

NEDELJA, 25. marec 2018

Cvetna nedelja

9.30 za + p. Ivana Tomažiča,
ustanovitelja Korotana

NEDELJA, 1. april 2018

Velika noč

9.30 za zdravje Francki

Božje usmiljenje je brezmejno

Neki mož je zagrešil strašen zločin, tako strašen, da je bil prepričan, da zanj ni odpuščanja. Mislil je, da je obsojen na večno pogubljenje. Poskusil je pozabiti na svoje dejanje, a bolj ko je poskušal, bolj ga je težilo. Nekega dne je šel mimo neke cerkve, kjer je bila ravno pridiga. Kar samo ga je zaneslo vanjo. Sedel je v zadnjem klopi. Počutil se je tako neugodno, da si ni upal niti pogledati kvišku. Zdelo se mu je, da vsi v cerkvi vedo, kaj je storil, in da ga vsi obsojajo. povejmo z zgodbo 03 2018bPrisluhnil je, o čem govori misijonar. Navedel je besede preroka Izaija: **»Če so vaši grehi rdeči kot škrlat, bodo beli kakor sneg«** (Iz 10, 16-20), potem pa nadaljeval: **»Tudi ko bi kdo ubil svojo mater, mu Bog odpusti, če se kesa.«** Po maši je mož stopil do duhovnika. Ves ganjen ga je vprašal: **»Ali poznate človeka, ki ste ga omenili v pridigi?«** **»Katerega človeka?«** je vprašal duhovnik. **»Tistega, ki je ubil svojo mater.«** **»A tistega? Zakaj to sprašujete?«** **»Jaz sem ta človek.«** Duhovnik je moža povabil k sebi, da se z njim pogovori. Prisluhnil je njegovi žalostni zgodbi. Ko je videl njegovo iskreno skesanost, mu je v Božjem imenu podelil odpuščanje. Ko smo prejeli Božje odpuščanje, moramo odpustiti tudi sami sebi. Bog se nikoli ne naveliča odpuščati. Mi se naveličamo prositi za njegovo usmiljenje.

Velika noč –

»Ko je življenje močnejše.«

Življenje je nad smrtjo, resnica nad lažjo, dobrota nad zlom, pravičnost nad krivico. Je to v skladu z našimi življenjskimi izkušnjami? Običajno se zdi, da je ravno obratno. Uveljavljajo se egoizem in izmikanje obveznostim, moč in komolčarstvo. Zaostajajo vsi, ki se niso naučili uveljaviti, ki so od vsega začetka naredili napake, ki jih ni bilo več mogoče popraviti. Ali pa so preprosto imeli smolo, ker so morda ob nepravem času bili na nepravem mestu. Verovati v vstajenje pomeni: biti trdno prepričan, da obstaja za človeško življenje zadnja beseda, ki jo ima Bog. Bog izpolni naše življenje, dokonča, kar je bilo začeto kot dobra možnost, a ni zaživel. Vstajenje se ne zgodi le po smrti, ki zaznamuje konec našega zemeljskega življenja. Vstajenje se veliko bolj dotika tudi vsakdanjih »malih smrti«: vse, kar ljudi ponižuje, kar jim jemlje upanje, kar jim omejuje njihovo osebnostno rast. Verjeti v vstajenje pomeni: zadnja beseda tako dolgo in izgovorjena, dokler ostaja upanje na spremembe, zaupanje v moč življenja, v druge

ljudi, zaupanje v tistega, ki je vse poklical v življenje in vse »naredil dobro«
»Sredi življenja nas obdaja smrt.«
Tako pravi neka pesem, ki ponazarja naše življenjsko izkustvo. Velika noč to postavi na glavo: »Sredi smrti nas obdaja življenje.« Vključimo to izkustvo vere v svoje vsakdanje življenje!

Ste se danes že nasmejali?

”Končno je moj mož prenehal gristi nohte!” “Kako mu je pa to uspelo?”
“Skrila sem mu zobe!”

***

Vpraša fant punco: “A si že mela kdaj kakega fanta”

Punca mu odgovori: “Ne fanta, punčko.”

***

Da štoklja prinese otroka bi človek še razumel, ampak kako pajek odnese avto, to pa... !?

***

Največji hec je, če ti lasten oče razlaga, da si potomec opice.

Slovenski

pastoralni center / SPC

Einsiedlergasse 9-11, 1050 Wien

Telefon: **0664 122 86 11** (*Matija*)

Skype: **tratnjek.matija**

elektronska pošta: **info@spc-dunaj.net**

internetna stran: **www.spc-dunaj.net**

Odgovarja: **Matija Tratnjek**